

[Haustrup Clemmensen.]

behandling, der er afsluttet, og vi er fra vor side rede til at medvirke fremover i saglige overvejelser og drøftelser denne sag vedrørende.

Og hvis jeg må fortsætte med mine glædesudbrud, vil jeg gerne give udtryk for, at vi også synes, det er naturligt, at man i udvalget har drøftet spørgsmålet om reglerne for skattelempelse for nyetablerede. Vi har gennem årene arbejdet meget med dette spørgsmål. Vi har fundet, at det vil være naturligt, at nyetablerede, der har købt deres erhvervsvirksomhed under forudsætning af den gældende vurdering og den gældende lov, ikke pludselig ved en beslutning i dette høje ting blev stillet ringere, og vi kan derfor fuldt ud medvirke til det ændringsforslag, der tilsiger, at for ejendomme erhvervet før 1. november 1965 på disse områder skal beregningerne foretages på basis ikke af den nye 13. almindelige vurdering, men af den nærmest foregående vurdering. Vi havde gerne set, at man derudover kunne have opnået enighed om at forøge fradragets maksimum fra 3.000 kr. til 5.000. kr. Det viste sig imidlertid ikke muligt.

Derudover er det mig magtpåliggende at henvise til de bemærkninger, jeg allerede under første behandling på mit partis vegne gjorde vedrørende fiskernes nedslag i den skattepligtige indkomst. Vi har nøje overvejet disse spørgsmål i udvalget. Vi mener også fra mit partis side, at det er problemer, hvis løsning naturligt henhører under ligningsrådets afgørelse, men vi har ikke lagt skjul på, at vi ikke fandt de nugældende regler tilfredsstillende. Jeg forstår, at der netop i formiddags i ligningsrådet har været forhandlinger om denne sag, og jeg har det indtryk, at der er mulighed for nu at finde en i hvert fald temmelig tilfredsstillende ordning. Jeg hilser dette med glæde og tror altså, at det initiativ, der på dette område har været udvist, har båret frugt.

Jeg erkender også, at der var en række andre spørgsmål, der burde kunne løses i ligningsloven, herunder spørgsmålet om fradragene ikke blot for udearbejdende hustruer, men også i høj grad for medhjælpende hustruer. Det er spørgsmål, der ikke ret meget længere tåler opsættelse; det konservative folkeparti har klart senest i dette

efterår tilkendegivet sit principielle syn på disse spørgsmål, som naturligvis må ses i sammenhæng med sambeskatningsproblemernes behandling, og jeg vil gerne på ny tilsige det konservative folkepartis medvirken til at drøfte og drøfte hurtigt disse problemers løsning.

Men hermed — det vil jeg have lov til at understrege — kan det konservative folkepartis glæde og taknemlighed over udvalgsarbejdets forløb ikke udstrækkes længere. Der har, som det vil være bekendt, været temmelig mange, og man kan vel sige temmelig interessante diskussioner vedrørende lønmodtagerfradraget under udvalgsarbejdet. Jeg vil om problemet henvise til de bemærkninger, jeg gjorde ved første behandling på mit partis vegne, hvoraf det tydeligt fremgår, at det konservative folkeparti principielt kunne tiltræde forslaget om en forhøjelse af lønmodtagerfradraget.

Jeg bemærkede, at det ærede medlem hr. Foged, der måske ellers ikke er den største spøgefuld i det høje ting, gjorde opmærksom på, at det nærmest var en julegave, der her kunne blive tale om; jeg deler ikke det ærede medlems vurdering med dette ordvalg af lønmodtagerfradraget. Jeg synes, der kan være grund til at understrege, at lønmodtagerfradraget ikke er en foræring fra en befolkningsgruppe til en anden. Det er et grundlag for hele vor skattelovgivning, at de udgifter, der naturligt medgår til at indtjene den skattepligtige indkomst, er fradragsberettigede. Enhver, der kender til lønmodtagerforhold, må vist erkende, at der også medgår en række udgifter til lønmodtagernes mulighed for at indtjene den skattepligtige indkomst. Det er helt klart, at det både af administrative og andre grunde vil være uoverkommeligt, hvis alle mulige småbeløb på dette område skal dokumenteres. Ud fra denne begrundelse er lønmodtagerfradraget i sin tid indført.

Det har nu stået uændret i 13 år; men i mellemtiden har prisudviklingen medført i hvert fald stigninger på 50 pct., medens indkomsterne i gennemsnit er steget ca. 100 pct. Derfor er der efter min mening ikke tale om en foræring, ikke tale om, at der her bliver et voldsomt provenutab, men simpelt hen om, at man må erkende, at lønmodtagernes skattepligtige indkomst altså ikke er steget helt så voldsomt og helt så stærkt, som man